

rast tulles ikka üksford sinno leikusse aeg.
Sedda wáhhemat kasso ja náád, sedda su-
remaks lähháab sinno hea teggo.

Kuramaal on weike Jrbe Kirrifo peat
üks Róster, kes párrismees isse, nimmega
Pritso, se on, ni kaua kui ta Tontangi
ranna áres elland, jo monda sadda inni-
mest merrest psástinud. Agga sepárrast, et
ta isse mitte jutto sest ei teind, ei arwand
ka teised sedda sureks. Siiski ei tód-
nend temma árra, neile appi minnes,
kes háddas ollid.

Nelli páwa, enne Mihkli páwa, nelja
aasta ees, olli jälle seal Tontangi ranna
áres hirmus kange tuul, et mitto kauba
laewad hukka láksid, ja piisat inimesi ja
kaupa said peastetud — igga abbi náitis
nurja minnema. Ommeti need, kes said
peastetud tánnago se eest sedda Tontangi
üllewaattja Herrat Wagnerit, ja sedda
Sikkertári Peitleri Herrat, kes siiski mitte
árrawássisid, nende háddalistele abbi pal-

kumast — nisugguste meeste nimmed peab
keik ma ilm kuulda sama.

Agga kahhe laewa rahwas sai ükspäi-
nis selle jo nimmetud Jrbe Róstri lábbi
peastetud. Need kaks laewa ollid nenda
hukka láinud, et ühhest agga tagguenne-
ots wee!, lanede wahhel, wiha ja rahhe
sao lábbi, male paistis — ja jenna ollid
keik need póggenend, kes weel ellasid.

Ranna ja kallamehhed ollid seal, sedda
waatmas; agga ei ükski usaldand nende
weike kallapatidega appi minna; sest laned
loid wáraga kõrgeste, ja tuul tahtis kuuwa
ma pealt mahha aiada. Woib küs arwa-
ta, mis nende sáddamed tundsid, kes seal
surma háddas ollid — igga silmapiltnel
áhwardas merri neid árraneida, ja ei ühhegi
nou mõund ennam. Kút sunniti, kút aeti,
kút lubbati — ei ükski jutgend appi min-
na. Siis astus Jrbe Róster Pritso wäl-
ja, ja ütles: „minna tahhan need waeled
peasta ehk surra!“ ja kutsus teisi omma